

Enaki Reyesado

Es *My life without me* (*Mi vida sin mí* en la versió castellana) una aposta per la vida d'una persona que sap que es mor, una mostra de la seva empena per aconseguir tot allò que els humans desitjam amb vehemència: l'amor, l'amistat, el desig, la seguretat, la tranquil·litat amb el passat, l'equilibri en el present, l'esperança en el futur, l'orgull, en definitiva, de saber que la nostra vida ens pertany i que amb ella hem traçat un camí pel qual les nostres passes deixen una empremta en la terra d'aquells qui estimam. És *My life without me* el cant alegre de qui rep la mort amb un somriure últim nascut en el fons d'un cor que ja no batega, que s'apaga sabent que ha deixat tot fermat per assegurar la felicitat de qui estima.

My life without me és la vida d'Ann, una jove de 23 anys, a qui diagnostiquen un càncer terminal, sense cura. Ann sap transformar la immensa tristesa per la seva mort en un riu de generositat. Calla la terrible notícia, l'amaga als seus per estalviar-los un patiment innecessari, i aprofita el poc temps que li queda per preparar-los un futur segur que li permeti partir serena. Ann fa un llistat de les coses que ha de fer abans de morir: coses prosaïques (com ara posar-se una ungles postisses) i coses vertaderament necessàries, indispensables (com ara dir a les seves filles que les estima). Coses petites, coses grosses, coses totes importants per qui sap que el seu temps s'està acabant.

My life without me conté dues belles històries d'amor: la d'Ann i Don i la d'Ann i Lee, totes dues justes, totes dues necessàries. Malgrat Ann tenguí el seu cor dividit, és la seva infidelitat una traïció suau, petita, còmplice, justificada. Ann i Don són parella, s'estimen i han creat una família amb les seves dues filles. Sobreviuen en una caravana però el que falta de mitjans econòmics l'han omplert amb l'amor que es tenen, malgrat les desil·lusions que tant Don com Ann acumulen, després d'un amor massa precoç que els ha carregat de responsabilitats. Ann estima Don, l'estima de veritat, però abans de morir vol veure que uns ulls tremolin de desig quan la miren, que

una pell s'encengui al contacte de la seva pell. Té poc temps, però el seu cor se sap obrir con una flor per mostrar una Ann que sedueix amb la seva senzillesa. Els seus ulls carregats de tristot conquisten l'atractiu Lee, que serà la víctima d'aquest amor immens ferit de mort. Els dos amors viscuts per Ann permeten a la realitzadora rodar les escenes d'amor més sensuals vistes en el cine en els darrers temps. És una sensualitat intel·ligent, construïda només amb paraules, amb mirades, amb silencis. Un erotisme torbador, vestit, sense mostrar les pells, sense nuses.

És *My life without me* una trobada de perdedors: la pobra Lauri obsessionada amb les dietes, el pare empresonat amb un futur hipotecat, l'enamorat Lee que canvia l'angoixa de l'espera de la seva antiga al·lota per l'amor callat i sense compromisos d'Ann, l'impotent Don que no pot oferir la seva família tot el que voldria, i l'amargada mare d'Ann (impressionant Debby Harry) que sobreviu en una existència fosca, incapaç de reconduir la seva vida.

És *My life without me* un llamp carregat d'esperança, una llum que s'aboca des dels ulls de la veïna d'Ann (interpretada per Leonor Watling) que il·luminen unes vides apagades i que ajuden a presagiar un futur més feliç per la desafortunada família d'Ann, quan ella falti.

Hi ha en *My life without me*, a més d'altres virtuts, un conjunt d'actors que fa un excel·lent treball i en què Sarah Polley sembla confondre's amb el seu personatge, com si hagués una superposició d'identitats. Hi ha també a *My life without me* un poc de tot el que més ens agrada del cinema independent, i no només del nord-americà. El film recorda Cassavetes, el *Sex, lies and videotapes* de Soderberg, el cinema injustament desconegut de Felipe Vega, els diàlegs de Rohmer. S'agraeix a la factoria *El Deseo* la producció d'un film tan diferent a les pel·lícules d'Almodóvar, qui fa temps que va perdre pel camí la capacitat de mostrar retrats de persones del carrer. *My life without me* s'acosta, i molt, a l'altre gran èxit de Coixet (*Things I never told you - Cosas que nunca te dije*), i s'allunya del classicisme menys interessant de *A los que aman*.

És *My life without me* una pel·lícula de les de plorar, i a més, s'hi ha d'anar disposat per gaudir-la en tot el que es mereix. Hi trobam molt del que tots desitjam, de totes aquelles coses universals que tots volem i que sempre les deixam per més envant, per un temps de què Ann no disposa, un temps que li han robat, per un espai en què ella ja no hi serà.

My life without me és un film molt recomanable, és una gran pel·lícula. ■